

N°. 56. Rigsdagstidende. 1853.

Forhandlingerne paa den forenede Rigsdag.

Anden Samling.

15de Møde.

Mandagen d. 18. April.

(Forts.).

Kierkegaard (forts.): Og saaledes har jeg ogsaa seet fremad, saavidt i Henseende til mulige Farer, som vel tænkeligt er, i denne Sag; og det gjør jeg endnu i dette Dieblif; men det skal med Guds Hjælp ikke ændre min Beslutning i nogen Maade, just fordi det efter min Overbeviisning er galt, det Skridt, man vil her skal gjøres af os, og fordi, naar jeg kun gjør det rette Skridt, saa faaer Følgerne for mig at blive hvilke de ville. — Den samme ærede Læser har endelig været saa god at tilraabe nogle Medlemmer i Salen det Samme, som forud blev tilraabt Apostlen Paulus, at nemlig hans Lærdom gjorde ham rasende. Nu er jeg rigtignok langt fra at reskifere Sligt, eller at træffes deraf, og det af den simple Grund, at Apostlen Paulus var lærd, og det er jeg ikke. Men jeg vil dog bede om Tilladelse til at henlede Opmærksomheden paa, at den, der tilraabte Paulus dette, var en af Keiser Neros Frigivne, der under Rømer-Keiserens Stjærm og Skjold herskede næsten med fyrstelig Myndighed i det lille Judæa. Og denne Mand, han sagde rigtignok: Du raser, Paulus! Men Verdenshistorien har desuagtet indtil denne Dag bevaret denne Pauli Tale, og Slægter efter Slægter have søgt dyb Bidsdom i den Tale, om hvilken, som sagt, Keiser Neros Frigivne i en glimrende Forsamling og med Blikket henvendt paa den sjerne romerske Keiser, sagde: „Han raser!“ (Hør! Hør!) I saadant Selskab maa man derfor, — skøndt vi ere ikke den Ære værd, — i Selskab med Apostlen Paulus maa man derfor gjerne ogsaa sige

om os, at vi rase. (Hør! Hør! Bravo! Hysen! Formanden ringer.)

Christen Larsen: Jeg haaber Rigsdagen vil uindskyldbe, at jeg tager Ordet i denne Sag, da jeg kun sjældent benytter Leiligheden dertil, og desuden skal indskrænke mig til et Par smaa Bemærkninger til hvad nogle enkelte Rigsdagsmænd have yttret her i Salen idag. Det var kun i Anledning af hvad Folkethingsmændene for Randers Amts 1ste Valgfreds (Rugaard), og fra Blæsenborg (B. Christensen) have yttret, at jeg vil gjøre disse Bemærkninger. Den ærede Folkethingsmand fra Blæsenborg har idag holdt sig til en anden Nødvendighed end den, han hidtil har holdt paa, og da han saaledes er gaaet fra den ene Nødvendighed til den anden, tænker jeg, at det ikke er oversflødigt at sige et Par Ord i den Anledning. Den Nødvendighed, han holdt paa ved sin første Optræden i denne Sag, syntes at være truende Krigshære, rumlende Vogne med svært Skjts o. s. v., nu er hans Nødvendighed, efter hvad han idag udtalte, sounden indtil en ministeriel Nødvendighed, thi han sagde, at man maatte betænke Ministeriets vanskelige Stilling. Ja, vi ville vist Alle gjerne betænke Ministeriets vanskelige Stilling, men da slet Ingen har sagt os, hvori denne vanskelige Stilling bestaaer eller har oplyst os om, hvad det vanskelige Igrunden er, og vi saaledes ingen Oplysninger har faaet derom eller hvorledes Ministeriet er kommen ind i denne vanskelige Stilling, saa kunne vi jo ikke betænke den vanskelige Stilling, og hvad den Igrunden er, og jeg maa derfor for min Part stemme mod det kongelige Budskab, som det foreligger, skøndt jeg kun ellers vilde stemme mod Ministeriets Tillæg om Arveløvens